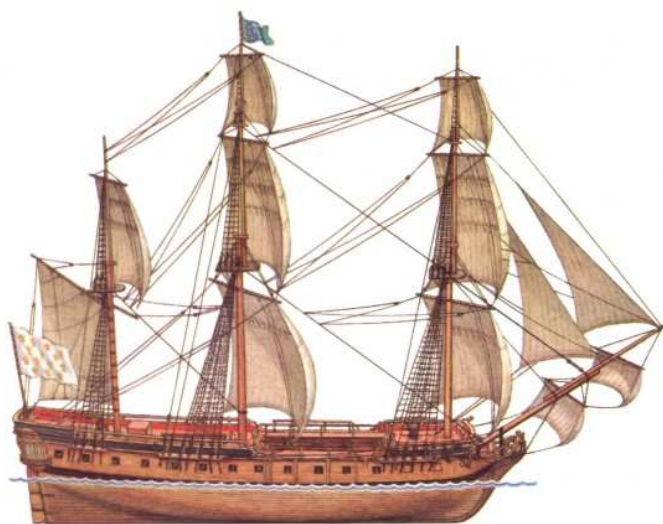

*Všichni jedeme
na jedné lodi ...*

*Sborníček prací žáků školy
J. Š. Baara,
obou školních budov
v Nové i v Jírovcově ulici*

Vyšlo při příležitosti školní akademie 20. 5. 2008

Jaro

**Jaro probouzí lidi i zvěř.
Proč kvetou kytky?
To teď řeš!
Probádej rozkvetlé pláně i stráně.
Pobíhá po nich splašené sluně?
Slunce už hřeje a září,
veselí jsou mladí i staří.
Veselý je celý svět.
Obleč se! A běž ven! HNED!**

(Dominika Krátká, 6. A)

Má báseň ...

**Když skládám slova, vzniká báseň.
Je to taková má vášeň.
Když rýmy do sebe zapadají,
myšlenky v mé hlavě se nehádají...
Všechno, co cítím, vyslovím,
až skončí sen, až se probudím ...**

(Martin Hrušovský, 9. B)

Pro Tebe

**Přání k dobré noci posílám,
v myšlenkách mých s Tebou usínám.
Sladké a hezké sny přeji Ti,
ať srdíčko i duši hřejí Ti.
K tomu sladké polibky posílám
a v Tvých snech Ti je předávám.
Bez Tebe usínám, pláču jak dítě.
Tak kde Tě, lásko, mám, když vedle sebe chci Tě?**

(Helena Binterová, 9. B)

Nahradí film knihu?

Téma mnohokrát diskutované. Považuji za dobré, že má dnes člověk tak velké možnosti v oblasti techniky. Televize, kina, DVD, VHS a mnohé další vymoženosti patří ke skvělým vynálezům, které lidem nabízí vidět film v nejlepší kvalitě, s prostorovým ozvučením, a navíc současně v pohodlí v domácím prostředí.

V minulosti (a často ještě nedávno) tolik technických vymožeností nebylo. Lidé se věnovali své práci, zábavu si organizovali aktivně sami - a četli knihy.

Když se dnes podíváte do mateřské školy, uvidíte růžové holčičky, které znají všechny Disneyovky, které jim maminky pouští v počítači na dobrou noc místo toho, aby jim samy přečetly pohádku nebo s nimi prolistovaly starého dobrého Krtečka.

Totéž je i s malými kluky. Většina z nich ovládá počítačové hry, hrají si na Bioniele, ale básniček a říkanek moc neumějí.

Kdybych měla uvést tři důvody, proč se podívat na film, uvedla bych na prvním místě to, že je to možnost mít společný zážitek s přáteli nebo rodiči, když je venku nevlídné počasí. Dalším důvodem je to, že mnohý film nabízí kvalitní zážitek i dobrou zábavu. Třetí výhodou je, že téma i kvalitu filmu máme s kým zhodnotit, pochválit nebo kritizovat. To vede lidi k toleranci vůči názorům jiných, učí nás naslouchat i diskutovat.

Když se zeptáte dnešních lidí, zda by si přečetli knížku, nebo se raději podívali na film, nejspíše zvolí film. Je to rychlejší, pohodlnější, snazší, člověk si nemusí příliš namáhat mozek.

Zde já mám ale opět tři důvody, proč je rozumnější upřednostnit knihu. Za prvé: přečtete-li si knížku, budete si z příběhu mnohem více pamatovat. Za druhé: máte naději, že se ve většině případů setkáte se spisovnou češtinou, aniž byste museli pracně studovat mluvnici a pravidla českého jazyka. A hlavně, za třetí, s knížkou si vybavujete děj příběhu, prostředí i postavy podle vlastní fantazie! Příběh se vyvíjí před vašimi soukromými očima, což značně rozvíjí lidskou představivost a fantazii. A kromě toho, budete-li číst za dobrého osvětlení a z dostatečné vzdálenosti, nebudete ozařováni televizí a možná si zdravějším způsobem procvičíte zrak.

Není možná správné a přesné přímo srovnávat film s knihou. Znam lidí, kteří viděli některý film, a přesto si právě proto koupí i přečtou literární předlohu. Zážitky z filmu a z četby knihy jsou totiž odlišné. Jsem ale ráda, že jsem obklopena lidmi, kteří se vrací ke knížkám, přestože technika jde stále kupředu.

Film knížku nenahradí. Je to jen další prostředek, jak člověka zaujmout, poučit či pobavit.

(Anna Kuntová, 9. A)

Dokud se zpívá, ještě se neumřelo

Dokud se zpívá, ještě se neumřelo... . Tak se zpívá v jedné písničce Jarka Nohavici. Mnoho lidí si řekne „Svatá pravda...“, jako by si mysleli, že písnička zachrání člověka před smrtí. Představuji si dvousetletého staříka, vybledlého jako papír a právě tak průhledného a křehkého, jak bez přestání zpívá. Někteří řeknou: Blbost! Většina lidí bude ale stát někde v pomyslném středu dvou různých názorů.

Je jasné, že v dnešní době hraje hudba stejně důležitou roli jako v dobách minulých. Hudba je všude. Jen co se ráno probudíte, řve na vás hudba z radiobudíku. Upozorňuje na sebe v autobuse! Zahazuje úřední obřady. Znělka sem, znělka tam i tady. Hraje se na svatbách, při vítání občánků, na pohřbech i v nemocnicích, u babičky... . Zkrátka všude. Neuplyne ani den, aniž bych nepotkal na ulicích mnoho lidí, kteří poslouchají nejrůznější hudbu z mp3 přehrávačů. Jenže se mi zdá, že dnes se často hudba používá jako clona od reality.

Hudba je ale podle mě dar. Úžasný dar, kterého bychom si měli vážit, a ne jej ničit už jen tím, že je prostě úplně všude.

Hudba měla od pradávna svůj účel - ať už duchovní, oslavný či smuteční, ať už to byly fanfáry někomu na počest či sonety vyznávající někomu lásku či obdiv.

Dnes však bohužel vidím účel hudby hlavně v komerci popových zpěváků, kteří buď neví, o čem zpívají, anebo je jim to úplně jedno. Hlavně když budou populární. Těch je bohužel nejvíce. O co jiného jim jde než o popularitu, senzaci, o úspěch v komerci? Netýká se to zpěváků všech - ale v populární hudbě je podle mého názoru opravdu nejvíce těch, kteří jdou jen po okázalé popularitě za každou cenu.

Hudba je dar. Existuje spousta lidí, co hudbu nikdy tvořit nebudou. Nemají pro to vlohy. Tak proč ti, co je mají, s nimi tak povrchně zacházejí? A proč ti, kteří tvoří hodnotnou, kvalitní a krásnou muziku, jsou neznámí?

Spousta lidí nemá ráda nebo odsuzuje tzv. klasickou hudbu. Někdo jí říká vážná hudba, odborně arteficiální. Je v ní ale přece úžasná hloubka! Porozumění!

Nemám nic proti moderní hudbě. Také ji poslouchám. Ačkoli je opravdu už kuriozitou nebo výjimkou, když zapnu rádio a slyším dobrou hudbu. A taky nesnáším, když po každé třetí písni musím poslouchat trapné reklamy.

Takže si uvědomujeme, že hudba je opravdu všude. Ale měli bychom také zpívat! Zpívat obyčejné písničky! Protože „dokud se zpívá, ještě se neumřelo...!“ Na hřbitově si už pěknou písničku nezaspíváme.

(Ondřej Strmiska, 9. B)

Ohnivá smrt

Noc je tichá a hluboká, do rána ještě daleko,
nebe zářící černotou je hvězdami poseto.

Tmu sametovou náhle protne světlo,
stoupá výš a výš, hvězdy olizuje lehko.

Ohnivý sloup se jako drak vzpíná nad
stromy,

hučí a bouří, porost úpí bolestmi.

Když drak křídla ohně roztáhne,
poslední pouto k životu jim rozváže.

Skřípot sílí a vzrůstá, les podléhá,
drak stále své vražedné útoky vrhá.

Náhle nový hukot se rozlehne,
hukot života, poslední lesa naděje.

Auto zastavuje, hasiči vyskakují,
s hadicemi v rukou k ohni spěchají.
Vzteklého draka už proudy vody bičují,
tříští se mu o tělo, jeho řev zastavit chtějí.

Noc bledne a láme se, na obzoru paprsky sílí,
zčernalý drak v tichosti mezi zuhelnatělými

stromy leží.

Voda drakův vzdor uhasila
a kruh jeho života uzavřela.

(Linda Jandová, 8.C)

Požár

Nikdo by neřekl, že nevinné dětské hrátky
dokážou to, co už nikdo nevezme zpátky.

Plamínkem ohně uchvácená holčička,
které při škrtnutí sirkou září očička,
a chlapeček, co rád slýchává petardy ránu,
vzbudili rodiče jednou časně k ránu.

Jeden z jejich pokusů skončil jinak, než
čekali,
zápalku přespříliš dlouho volně hořet
nechali.

Dětský pokoj v plamenech, v očích hořké
slzy,

to, jak moc oheň pálí, děti okusily brzy.

Ještěže ducha přítomní rodiče neváhali
a zavolali hasiče.

Požárníci hned tu byli,
nejspíš s časem závodili,
když pospíchali s houkačkou,
brali zatačku za zatačkou.

Půlka domu už v plamenech byla,
šťěstí, že celá rodina žila.

Může se to stát každému z nás,
avšak hasiči nemusí přijet vždy včas..

Tak si s ohněm moc nezahrávejte
a veliký pozor si na něj dejte.

(Kristýna Kohoutová, 8.C)

Básně byly příspěvkem do literární soutěže mladých dobrovolných hasičů.

Úkol: pokus se vytvořit báseň na dějepisné téma:

Pohled do minulosti

Mít tak stroj času, naslouchala bych historie hlasu.
Nakouknout třeba k faraónům! Porozumět jejich snům!
Proč stavěli pyramidy? Dali by mi moudré rady?

A co takhle do starého Říma?
Možná bych potkala Romula i Rema!
Nebo Césara vojevůdce.
Třeba by mi připomínal strýce.

Docela bych se chtěla kouknout i za Karlem Čtvrtým.
O něm toho sice hodně vím,
ale chci vědět, jaký člověk byl, o čem asi snil ...

A také chci do historie opravdu vzdálené.
Tam by to asi mohlo být nebezpečné!
Vidět tak dinosaury barevné!
Škoda, že toto se nikdy nestane.

Můj **stroj času** je jen sen. ...
Škoda, že ho odnese příští den ...

(Veronika Marková, 8. B)

Úkol : napiš, jak bys řešila problém šikany, kdybys byla policistkou:

Kdybich byla policistkou

Být policistkou znamená bránit nevinné a snažit se o spravedlnost. Velice vážným problémem je **šikanování**. Je to ponižování člověka, omezování lidské svobody.

Kdybich byla policistkou, zavedla bych do praxe program pro šikanované děti. Šikana má různé podoby. Může být fyzická i psychická.

Děti však nemusí být šikanovány pouze svými spolužáky nebo tzv. „kamarády“, ale mohou být šikanovány nebo týrány i doma. A to je podstatně horší.

Ve škole by měl být přítomen psycholog, aby dětem v nouzi pomohl a poradil. Děti by měly mít někoho, kdo jim řekne, jak se mají bránit, jak mohou a mají postupovat.

Ti lidé, kteří někoho šikanují a takové jednání považují za normální, by měli své jednání urychleně změnit, abych je já v roli policistky nemusela obvinít z trestného činu.

(Kamila Daňková, 8. B)

Člověk a práce

Co je to vlastně práce? Práce je každá činnost, která přináší nějaké hodnoty - ať už je to činnost placená nebo ne.

Práce by měla člověka bavit, měl by mít radost z výsledků své práce, měl by se z ní něco stále něco učit a měl by být pyšný na to, co dělá. Práce je zkrátka pro člověka velmi důležitá.

Když práce člověka nebaví, znamená to, že se stala někde chyba. Nastal čas přemýšlet o jiném druhu činnosti, co by ho těšila, šla by pěkně „od ruky“, a hlavně o takové práci, která by mu víc dávala, než brala!

Co bychom vůbec dělali bez práce? Jenom bychom se váleli doma, koukali na televizi a seděli u počítače. Prostě bychom zlenivěli.

Ležet celé hodiny na gauči nebo sedět u Internetu - to by neprospělo ani našemu zdraví. Byli bychom celí rozlámaní, měli bychom proležené a přeležené části těla, úplně bychom ztratili pohyb a tělo by přestalo fungovat. A stejně by nás to omrzelo. Válet se - to nejde věčně!

A pak jde zdravý člověk **něco dělat**. Něco, co ho vyburcuje z nečinnosti, dokud není pozdě. Takže **bez práce by to zkrátka nešlo!** Nejde ani tolik o to, že bychom neměli z čeho žít, ale že bychom se asi brzy nudou ukousali k smrti.

(Kristýna Waldová, 9. A)

Proč se trápit?

Sedím u okna a zamyšleně se dívám na mraky, jak poklidně plynou po obloze. Hlavou se začne honit myšlenka. Být tak mrakem! Celé dny bych bezstarostně brouzdala oblohou, nad ničím bych nepřemýšlela, nic by mě netrápilo. Jen bych shůry hleděla na zem a pozorovala bych svět pod sebou. sledovala bych lidské radosti, ale i starosti. Zjistila bych, co všechno lidi skutečně trápí.

Každý z nás má jistě nějaké starosti, něco, co nás trápí. Někdo je optimista - i na negativech života vidí něco pozitivního. Kdo je však pesimistou, vidí vždy všechno černě. Možná ještě hůř, než jaká situace ve skutečnosti opravdu je.

Vyřeší snad trápení naše problémy? Proč se vlastně lidé trápí? Někteří se trápí kvůli práci. Jsou nespokojeni se svým postavením nebo platem? Trápí se kvůli situaci v rodině? Jsou nespokojeni s chováním nebo školním prospěchem svých dětí?

V důsledku špatného psychického rozpoložení rodičů se pak začnou trápit děti. A vzniká začarovaný kruh.

Když tak nad tím přemýšlím - nemůže si nakonec často člověk za své trápení sám? Člověk by se měl umět radovat z toho, co má, a netrápit se tím, co nemá nebo nemůže mít. Vždyť stačí rozhlédnout se kolem, abychom viděli, kolik lidí je na tom mnohem hůř než my!

(Barbora Dvorská, 9. A)

Šikana v autobuse MHD

Jsem řidičem autobusu MHD. Právě jsem vyjel z konečné zastávky a jedu k další stanici.

Na konečné nastoupili mezi jinými cestujícími i dva kluci. Jeden byl starší a druhý o hodně mladší. Když jsem zastavil na další zastávce, všiml jsem si, že ten starší kluk nějak otravuje toho mladšího. Myslel jsem si, že to jsou sourozenci, a tak jsem je jenom napomenul. Jel jsem na další zastávku. Hned od začátku nebylo v autobuse něco v pořádku. Zdálo se mi, že ten mladší kluk naříká. A snad i volá o pomoc? Ale spolucestující nic.

Zastavil jsem a šel jsem tam. Ten starší obtěžoval toho mladšího, všelijak mu ubližoval, a dokonce ho mlátil. Došlo mi, že to asi nebudou sourozenci! Pokoušel jsem se toho staršího odtrhnout, jenže on vyjel i po mně a začal mě tlouct. Samozřejmě jsem si to nenechal líbit a pustil jsem se do něj. Naštěstí jsem mu neublížil, ale podařilo se mi ho uklidnit. Jakmile se kluk zklidnil, vzal jsem vysílačku a zavolaal jsem policii. Oba kluky jsem chvíli podržel a za chvíli přijela policie.

Všechno jsem vysvětlil pěkně od začátku. Pochválili mě, že jsem udělal dobrou věc. Potvrdili, že se s projevy šikany setkávají stále častěji, a divili se, že ostatní cestující nezasáhli ve prospěch mladšího chlapce.

Já jsem ale musel pokračovat v jízdě. Stejně jsem už měl zpoždění. Lidi budou zase nadávat!

Po službě jsem ještě musel znovu na policii, abych do prptokolu vypověděl všechny podrobnosti. Řekli mi tam, ať upozorním všechny ostatní řidiče MHD i Dopravní podnik.

V práci jsem dokonce za svůj zásah dostal finanční odměnu. Dál vykonávám svou práci řidiče a doufám, že podobnou nepříjemnost při svých jízdách už nebudu muset řešit.

(Miroslav Sedlák, 8. B)

Když přijedem na Šumavu ...

Když přijedem na Šumavu, nalezneme tady klid,
když U Hájků pronajmem si byt.
Hájkovi tam mají všecičko a vždy jim tam svítí sluníčko.
Když nastanou jarní prázdniny,
seberou se rodiny
a jedou k Hájkům do Bělé
do jejich teplé postele.

(Vladislav Holoubek, 6. A)

Ona

Ona, jež tajemná je jak v Karpatech hrad,
ona, s níž není možné se smát, ta žena, která srdce z ledu měla,
teď u dveří stála a touhou se chvěla.
„Co se s ní stalo?“, lidé se ptali,
vždyť ji jen zlou a bezcitnou znali.
Ona však poznala jistého muže
a zasáhl ji cíl, co ostatní přemůže.
Pozvolna led ze srdce začal se vytrácet,
její život naruby začal se převracet.
Přestala se na lidi koukat tak svrchu,
ti ji ale stále měli za falešnou mrchu.
Zpátečně litovala toho, co dělala,
že ani jednomu šanci nedala.
Že si jen užila, všechny pak nechala,
že jí to projde, naivně čekala.
Osud se na to podíval z té druhé strany
a zasadil ledové královně do srdce
dvě kruté rány.
Muž, do kterého vkládala všechnu svou naději,
už měl svou ženu a tu měl raději.
A co bylo tou druhou osudovou ranou?
Když na to pomyslí, slzy jí z očí kanou.
Trvalo dlouhou dobu, než ji mezi sebe vzali lidé zpět,
než mohla začít nový život, otevřít svůj nový vnitřní svět...

Smutná

Sedí tam s hlavou skloněnou, havraní vlasy ve tváři,
přemýšlí nad láskou zlomenou, i když sluníčko se rozzáří.
Je stále smutná, ba co víc,
má chuť celému světu říct,
že už pro ni nic hezkého není,
žije jen ze vzpomínek a svého snění,
že její oči znají pláč pouze,
že její srdce se svírává v touze,
v touze po tom, koho už nikdy nemůže mít,
však jeho hlas v uších jí stále bude znít.
Stále bude mít před očima tu tragickou chvíli,
kdy on se snaží uskočit
a brzdy auta kvílí.
A ona tam stále sedí, přemýšlí nad jedním slovem,
šťěstí se mu říká,
přemýšlí, jestli ji ještě někdy potká,
a přitom u srdce ji píchá...

(Oba texty Kristýna Kohoutová, 8. C)

TOUHA

Hasičem se státi - to vždy byl můj sen,
tu užitečnou práci já konat chtěl jsem.
Pomáhat druhým, to vždy byl můj cíl,
já chtěl vše udělat pro to, abych můj sen si vyplnil.

Už jako malý kluk jsem si na hasiče hrál
a převlečený za něho požáry zdolával.
Požárních aut já plnou měl doma skříň
a ostatních hraček všímá si čím dál míň.

A i když jsem pak povyrosl a školákem se stal,
ani tehdy můj obdiv k hasičům neustal.
Já k hasičině, mé touze, měl díky dědovi čím dál bliž
a nemluvil o ničem jiném - však měli rodiče se mnou kříž.

Já s dědou po hasičských soutěžích jezdil rád
a po čase už kdejaký hasič byl můj kamarád,
A přestože jsem tenkrát ostatním do pasu byl,
věděl jsem, že stejně jak pro dědu, i pro mne je hasičina životní cíl.

A pak se stal malý zázrak a jako blesk z nebe čistého,
přišla šance a já byl členem hasičského kroužku dobrovolného.
A tehdy jsem si řekl: "To ale je štěstí velké jako trám,
vždyť díky tomuto kroužku už k profíkům blízko mám!"

Začátky u mladých hasičů lehké však nebyly,
po celý první rok jsme v poli poražených většinou končili.
Byli jsme však tým, co se nikdy nevzdává,
a tak jsme i my poznali ten krásný pocit, když se vyhrává.

Výher pak přišlo víc než dost
a přitom jsme stále běhali i pro radost.
Co však mě mnohokrát víc než výhra těšilo - to dodnes dobře vím.
Jako praví hasiči i my běhali jako jeden správný tým.

Táhnout zajeden provaz, jeden druhému nápomocen být,
to všechno jsou vlastnosti, které i „profíci“ v akci musí mít.
Ze kráčím správnou cestou, už tehdy věděl jsem.
A já s nadějí směřoval k tomu stát se profesionálním hasičem.

Roky plynuly a já už nebyl ten kluk malý
a nesoutěžil s mladšími, už starší žáci mé zvali.
Štafety a polární útok mým koníčkem se stal
a byl z nás skvělý tým, co medaile všude bral.

A já nepřestal lít představou, že tak jak při sportu požárním,
já jednou budu hasičem a svou práci životy zachráním.
A stále jsem sledoval tvrdou dřinu hasičů, při níž zřídka vládne smích.
A věděl jsem, že dělám vše pro to být jednou jedním z nich.

A čas zase plynul jako voda v potoce,
rychle se vystřídala jara, léta, podzimy, Vánoce.
A já oslavil svůj patnáctý rok
a čekal mě důležitý životní krok.

S rozvahou nakonec díky mé touze takovou školu zvolil jsem,
která mi může dopomoci býti jednou hasičem.
A budu se snažit ze všech sil,
abych si své dávné přání vyplnil.

A co se týče požárního sportu - i tomu stále věrný jsem.
A stále mé drží ta „krásná tréma“ před každickým závodem.
Jen z dětských družstev jsem odrostl a nyní již můžu
startovat jak „ten velký chlap“ také v družstvu mužů.

A v budoucnu stát se trenérem též odhodlaný jsem.
A přivést nové malé děti, co chtějí býti hasičem.
Aby nás tady byl stále velký řad.
Nás - jejichž životním krédem je jeden druhému pomáhat.

(Jindřich Kouba, 9.C, Sbor dobrovolných hasičů Dobřejovice)
(Báseň oceněna v hasičské literární soutěži.)

Nová zvířata a rostliny

Rozhodl jsem se přidat do atlasu všech rostlin a živočichů popis několika nových a zajímavých exemplářů, které jsem osobně objevil na svých výzkumných expedicích, nebo o nich pouze slyšel od domorodců. Bruslařka obecná je první název. Toto jméno si spojuji s malým hmyzákem typu: „Hele, koukejte, já umím chodit po vodě.“ Předpokládám, že má dlouhé nohy, malé tělíčko, možná nějaké to tykadlo a alespoň celý tucet vášnivých fotografií za prdýlkou. Myslím, že má těžký život. Nenapadá mě, co by mohl jíst a také, čím by to mohl jíst. Zuby by ho zbytečně zatěžovaly, takže musí polykat celou oběť, tedy jestli ji má čím zabít. Nejspíš jí asi zbytky svačin, které mu dávají fotografové nebo turisté. Také si musí pořád hlídat, jestli neztloustl. Ono by se také mohlo stát, že si jednoho krásného dne vyjde na procházku na rybníček a s hrůzou zjistí, že se propadá hlubinou něčeho neznámého a neumí plavat.

Králíček obecný. Pod tímto názvem si guara-najští domorodci představují malé domácí zvířátko, které mají všichni rádi a ještě raději se s ním chlubí před sousedy. Má bílou až růžovou srst, nevinný pohled. S roztomilostí malého koťátka celý den zevlují ve svém krásně vystlaném růžovém pelíšku a za odměnu dává svým majitelům pár minutek pomazlení. Dělá to hlavně proto, že ho to baví, ale také ví, co by ho čekalo venku, kdyby ho páníček vyhodil z bytu. S největší pravděpodobností by ho tam čekal malý smradlavý voříšek, zakopnutý světem, který by našeho milovaného králíčka s potěšením a se zlomyslným úšklebkem na čumáku zhltnul.

Pípla osmahlá je určitě zvíře. Tipoval bych, že vypadá jako retardovaná zmoklá slepice po transplantaci hlavy, i vlastnosti jako snášení vajec, neustálé kdákání a kroucení hlavou má určitě po slepici. Má nechutně mastné a jakoby osmahlé peří. Nikdo ji nemá rád, ale jí to vůbec nevadí, jí je totiž všechno jedno.

Poslední název je pérovník pštrosí. To už je rostlina. Přesněji strom.

I když mi nebudete věřit, jsem si naprosto jistý, co je to za strom. Někde jsem o něm četl. Roste hluboko v tropických deštných pralesích, kam se kolikrát ani světlo nedostane. Celý jeho kmen je fialový s červenými puntíky, a aby si nemusel dělat starosti s letokruhy, píše si své stáří právě do těch puntíků. Rostou na něm péra, která se poté lepí na holého pštrosa, nebo pštrosici, Tohle ví přece každý.

(Jan Petráš, 9. D)

Motýl bez křídel

Tak, jako motýl, co křídla nemá a létat by chtěl,
tak, jako ústa, co jsou němá, kéž by hlas zněl,
tak jako srdce bez lásky milovat by si přálo,
tak jako vyhaslé ohniště - kéž by tak ještě hřálo.
Tak jako vlastenec bez citu ke své zemi
a oni by chtěli, aby bojoval za ni...
Takhle nějak je mi, když on mě zraní...

Bolest

Těžko se dýchá,
u srdce píchá,
ruce sevřené v pěsti
něco špatného věští.
Slzy skrývané víčky - marně,
předstíraný úsměv - nepřilíš zdárně...
Nehty do kůže ryješ,
pohár hořkosti piješ...
Do dna...

(oba texty Kristýna Kohoutová, 8. C)

Zoubky

(„výchovná pohádka“ z rodinné výchovy)

Představ si, že byl jednou jeden chlapeček a ten si nerad čistil zoubky. Maminka se na něj vždycky zlobila, ale chlapeček trval na svém, že si zoubky čistit nebude!

A když šel jednou večer spát s nevyčištěnými zoubky, měl v noci ošklivý sen. Zdálo se mu, že mu ztekl jeho krásný barevný kartáček a měl pocit, že jej strašně bolí zoubky! Moc plakal. Naštěstí se mu to jen zdálo!

Ale hned ráno běžel do koupelny a chtěl si rychle vyčistit zoubky! A od té doby si zoubky čistí pravidelně a ty ho vůbec nebolí! Dobrou noc!

(Dominika Kouřilová, 9. A)

Katapult vlastní výroby

Byl jsem u dědy na prázdninách a strašně jsem se nudil. A tím to vše začalo.

Řekl jsem si, že sestrojím středověký stroj jménem katapult. Nejdřív jsem si u dědy vyžádal trochu materiálu - potřeboval jsem samozřejmě dřevo a hřebíky. Mohl jsem začít.

Začal jsem konstruovat. Nejdříve jsem zkřížil přes sebe dvě prkna a dalším prknem jsem je spojil dohromady. Nahoře vznikla jakási koza. Tuto kozu jsem prozatím odložil.

Nyní nastala chvíle na sestrojení ramene. Šel jsem do lesa, pokácel jsem soušku, která byla jako stvořená pro rameno katapultu. Uspěl jsem a rameno katapultu jsem začal robit.

Vzal jsem soušku, uřízl jsem z ní čtvrtinu a tu jsem použil jako osu. Na osu jsem přibil rameno a na rameno přišla stará radlice na sníh. Ta měla sloužit katapultu na metání kamenů. Ale ach jo! Neměl jsem nic těžkého!

Vzal jsem tlustou gumu, ta dobře pružila a sloužila jako zátěž. Jenže jak daleko to doletělo? Co myslíte? Sotva tři metry!

Tak - a teď přichází další část mé práce - a to - vylepšení! Místo radlice jsem na konec ramene přivázal provaz. Na konci byl hadr. Do toho hadru jsem vložil kámen... .

A jaký byl výsledek? To už si umíte domyslet...

(Filip Mára, 6. A)

Moje velká radost

V neděli odpoledne jezdíme ke kobyilkám, které se jmenují Rena a Megí. Po uvítání se pomazlíme, kobylinky dostanou pochoutky a začne jejich hygiena.

Někdy jsou koně od bláta až za ušima: kartáčujeme, češeme hřívy, čistíme kopyta. Kobylinky nám přitom šmejdí po kapsách a olizují nám mikiny.

Pak koníky osedláme. Na hřbet umístíme sedlo, zapneme podbřišák, do tlamy vložíme udidlo, za uši nátylník a zapneme nánosník a podbradelník. Po nasednutí upravíme třmeny a vyjíždíme...

Neuvědomuji si už, kdo to řekl. Ale je to pravda. Nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu.

(Eliška Pelechová, 6. A)

Bětka

O prázdninách a o teplých víkendech jezdím s rodiči do Kardašovy Řečice. Toto malebné městečko leží nedaleko Červené Lhoty. Asi předpokládáte, že budu popisovat krásný zámek, malé městečko, nebo dokonce dům, ve kterém trávím čas raději než v centru Českých Budějovic. Budu popisovat něco jiného - spíše někoho. Bětku.

Bětka je kříženec shetlandského poníka a přesně tak i vypadá. Je jí sice už čtyřadvacet let, stále je však v dobré kondici. V kohoutku měří asi sto dvacet centimetrů, ale její šířka kolem „pasu“ je těžko změřitelná. Bětka je totiž až moc tlustá!

Je bílá s tmavohnědými fleky. Má „rybí“ oči. To znamená, že jsou skelně modré. Přes hlavu se jí táhne hnědá čára a ve slabině má jakoby srdce hnědé barvy. To je důvod, proč jí říkám „Srdcová královna“. Hřívu má bílou, jen kšticí kaštanovou.

Je to strašný mazel, ale kamarádí se jen se mnou. Psi jí také nevadí, stejně tak jí nevadí kočky a potkani. Panicky se bojí jen chlapců, které nezná, protože po ní nějakí kluci házeli kamením, a dokonce od nich měla v krku zapíchnutou šipku! Proto se bála dětí, zpočátku i mě, ale to se časem zlomilo pomocí jablíček, mrkvičky, tvrdého chleba a kostek cukru.

Bětka žije v ohradě s Cilkou a s Cilčinou mámou Magnou. Bětku jsem si velmi oblíbila a doufám, že ona mě taky. Dlouho jsme se neviděly, ale přesto věřím, že na mě nezapomněla, a až přijedu, zase spolu budeme od rána do večera. A to doslovně.

(Martina Lukešová, 6. A)

Pohádka o Vánočním skřítkovi

(„výchovná pohádka“ z rodinné výchovy)

Povím ti dnes pohádku O Vánočním skřítkovi. A víš, proč se ten skřítek jmenoval „Vánoční“? On totiž pomáhá Ježíškovi nadělovat dárečky a stromečky.

Každý den se dívá na svět, na všechny děti. Jestli nezlobí, jestli jsou pěkně poslušné. A v noci chodí za dětmi do říše snů a tajně zjišťuje, jaký dáreček si přejí a sleduje, jestli si jej zaslouží.

A teď už si pěkně lehni na polštářek a hezky spinkej, aby se taky na Tebe mohl skřítek dívat, jak hezky spinkáš a o jakém dárečku se Ti zdá. Dobrou noc!

(Blanka Salčáková, 9. A)

Pejsek

Mamka s tatškou mi dlouho slibovali pejska. V činžovním domě, kde bydlíme, však nemůžeme mít žádného obra. Musel mi postačit pejsek menší. Je přesně takový, jakého jsem si přála - čivava.

Má kulatou hlavičku, které dominují velké zvědavé oči a nastražené uši. Vypadají, jako by mu je půjčil netopýr. Krátký čumáček rád strčí tam, kde cítí něco dobrého.

Tělíčko má sice drobné, ale mohl by mu ho závidět kdejaký sportovec. Zvláště při běhu jsou vidět jeho pružné nohy a vypracovaný hrudník. Všemmu pak vévodí zakroucený ocásek. Je to taková malá anténka.

I když to vypadá, že celý den jenom polehává a nechává se rozmazlovat, stále čeká na každou příležitost, jak spáchat nějakou lumpárnu. Počurat koloběžku, roztrhat kapesníky - to pro něho není žádný problém. A když se na něj zlobím, kroutí se jako malá zízalka, v očích se mu lesknou slzičky a je velice nešťastný! Ale pozor! Tohle všechno jenom hraje a spoléhá na to, že mu zase všechno projde. Odpustím-li mu, okamžitě tropí další lotroviny.

Jako každé zvířátko, potřebuje i on velkou péči. Správné složení potravy, povinné každodenní vycházky, návštěvy lékaře i pořádný výcvik.

Co bych tedy mohla doporučit dětem, které si chtějí pořídit domů zvířátko? Nejdříve to musí dovolit tatka s mamkou, je nutné pořídit si o zvířátku všechny potřebné informace, všechno o něm předem vědět.

A také je nutné být připraven nebo připravena starat se o zvířátko za každých okolností, vědět, že je nutné po zvířátku uklízet - a to i tehdy, když je mu špatně!

(Andrea Lišková, 6. A)

Pyžamko

(další z tvorby „výchovných pohádek“ při rodinné výchově)

Ty vůbec nevíš, že bylo jednou jedno krásné barevné pyžamko s obrázky. Patřilo jednomu chlapečkovi, který se do něj ale vůbec nechtěl večer oblékat. Zlobil a zlobil, že se do pyžamka oblékat nebude a nebude.

A to pyžamko bylo moc smutné! Každou noc naříkalo a plakalo, že ho nikdo nemá rád! Že jiní chlapečci v pyžamku spinkají a jeho že nikdo nechce!

A ta maminka řekla tomu chlapečkovi, jak je to pyžamko smutné. A to ten chlapeček nechtěl. A tak si ho pěkně oblékl a šel spinkat. A zjistil, jak se mu dobře spinkalo a že mu bylo v noci krásně teplo. A od té doby pěkně spinkal v pyžamku.

Tak tady máš pyžamko, obleč se, ať se ti taky dobře spinká!

(Lucie Ludačková, 9. A)

Nás láká velice pochod Praha - Prčice... aneb - Bárovka potřetí „v Prčicích!“

Letos poprvé se i žáci naší třídy vydali s Bárovkou „do Prčic“. Sešli jsme se v sobotu 17. 5. 2008 v 6.45 hodin ráno na Mariánském náměstí. Do Střezimíře, kde byl start naší trasy, jsme jeli něco přes hodinu.

Z mapky pochodu, kterou jsme na startu obdrželi, jsme zjistili, že nepůjdeme rovnou do Prčic, ale že si napřed vyšlápнем pěkný okruh: Střezimír, Mezno, Borotín (tady nás už začaly bolet nohy), Starý zámek, Červený Újezd, Říhov - a opět Střezimír, což bylo už 16 km. Přibližně každých asi 5 km byl jeden „pukt“ trasy, což byl stánek, kde jsme dostali razítko do mapy, že jsme touto kontrolou zdárně prošli.

Naše trasa měřila 26 kilometrů! V cíli jsme obdrželi Tatranksu, botičku světle tyrkysové barvy a plný kelímeček Coca-Coly.

Chvíli jsme se procházeli v davu turistů na náměstí v Prčici a v 17 hodin jsme šli k našemu autobusu.

Když jsme všichni nastoupili, zjistilo se, že chybí jeden tatínek s dcerou. Bylo to nedorozumění, ale čekali jsme na ně třičtvrtě hodiny! Nakonec přišli a my jsme se rozjeli k domovu. Klimšák usnul a my jsme ho budili písničkami z mobilu. Zdeněk Fürst tancoval s Brigitou Mátovou, já Klára jsem si povídala s klukama z Bárovky a Zeman s Nešpůrkem bubnovali do rytmu písniček.

Přijeli jsme zpět na Mariánské náměstí, kde jsme se rozešli a každý šel svou cestou domů. V PRČICÍCH SE NÁM LÍBILO!

(Klára Fialová, 7. C a ostatní účastníci ze třídy 7. C)

Úkol: Nakresli obrázek k dějepisnému učivu.

Sborníček z prací žáků ZŠ J. Š. Baara z budovy v Jírovcově i v Nové ulici

sestavila Mgr. Zdeňka Ditrichová

květen 2008